

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1To/15/2022
Identifikačné číslo spisu:	9522100167
Dátum vydania rozhodnutia:	11.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:9522100167.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Martina Bargela na verejnom zasadnutí konanom 11. júna 2025 v Bratislave v trestnej veci proti obžalovanému C. G. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona prejednal odvolanie obžalovaného C. G. podané proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. 2T/4/2022, z 20. októbra 2022 a takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. 2T/4/2022 z 20. októbra 2022 zrušuje.

II. Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaný

C. G. nar. XX. D. XXXX v J., trvale bytom J., D. XXXX/XX, t. č. vo výkone trestu ÚVTOS Bratislava,

uznáva sa za vinného, že

dňa 05. októbra 2019 v čase okolo 22:15 hodine na Námestí C. v Bratislave pri kontrole osobného motorového vozidla značky Škoda Felícia, evidenčné číslo X. XXZ. vykonanej príslušníkmi hliadky Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného Zboru Bratislava 1 v zložení ppor. P. T. a ppor. P. Š. pre podozrenie zo spáchania trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona, po výzve členov policajnej hliadky v zmysle ustanovenia § 8 odsek 2 zákona číslo 171/1993 Z. z. o Policajnom Zbore a v zmysle ustanovenia § 89 odsek 1 Trestného poriadku, priamo ponúkol členom policajnej hliadky úplatok v presne nešpecifikovanej výške so slovami „mám pri sebe dosť peňazí a či sa nemôžeme nejako dohodnúť“, a súčasne z pravého zadného vrečka nohavíc vytiahol čiernu peňaženku, z ktorej trčali bankovky vyššej nominálnej hodnoty, kde následne po obmedzení jeho osobnej slobody a predvedení na Obvodné oddelenie Policajného Zboru Bratislava 1 - Staré Mesto - Východ bola u neho zaistená finančná hotovosť vo výške 1.380,- Eur,

teda

inému v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu priamo ponúkol úplatok a čin spáchal voči verejnému činiteľovi

čím spáchal

prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona,

za to sa mu ukladá:

Podľa § 333 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa zaraďuje na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „Špecializovaný trestný súd“), sp. zn. 2T/4/2022, z 20. októbra 2022 bol obžalovaný C. G. uznaný za vinného zo spáchania prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa 05. októbra 2019 v čase okolo 22:15 hodine na Námestí C. v Bratislave pri kontrole osobného motorového vozidla značky Škoda Felícia, evidenčné číslo X. XXXQ. vykonanej príslušníkmi hliadky Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného Zboru Bratislava I v zložení ppor. P. T. a ppor. P. Š. pre podozrenie zo spáchania trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona, po výzve členov policajnej hliadky v zmysle ustanovenia § 8 odsek 2 zákona číslo 171/1993 Z. z. o Policajnom Zbore a v zmysle ustanovenia § 89 odsek 1 Trestného poriadku, priamo ponúkol členom policajnej hliadky úplatok v presne nešpecifikovanej výške so slovami „mám pri sebe dosť peňazí a či sa nemôžeme nejako dohodnúť“, a súčasne z pravého zadného vrečka nohavíc vytiahol čiernu peňaženku, z ktorej trčali bankovky vyššej nominálnej hodnoty, kde následne po obmedzení jeho osobnej slobody a predvedení na Obvodné oddelenie Policajného Zboru Bratislava I - Staré Mesto - Východ bola u neho zaistená finančná hotovosť vo výške 1.380,- Eur.

Za to bol obžalovanému podľa § 333 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. m), § 42 ods. 1, § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona, súd prvého stupňa zároveň zrušil výroky o trestoch uložených obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 6T/97/2019 zo dňa 18. októbra 2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01. decembra 2020 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 7T/27/2019 zo dňa 16. júla 2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20. júla 2021, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti uvedenému rozsudku Špecializovaného trestného súdu ihneď po jeho vyhlásení podal odvolanie obžalovaný C. G., ktoré následne prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil.

V písomných dôvodoch uviedol, že súd prvého stupňa rozsudok odôvodnil tým, že svedkovia P. T. a P. Š. o skutku vypovedali vo vzájomnej zhode a ich výpovede korešpondujú aj so zabezpečenými listinnými dôkazmi. Ak má však výpoveď svedka slúžiť ako jediný priamy usvedčujúci dôkaz bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý,

vierohodný a nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený. Žiadny z listinných dôkazov však nemá priamy vzťah ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu a nie je spôsobilý preukázať, že sa čin kladený mu za vinu stal.

Orgány činné v trestnom konaní zabezpečili len dôkazy v jeho neprospech, nezabezpečili dôkazy v jeho prospech a preto nebol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti.

Obžaloba bola postavená len na výpovediach svedkov - príslušníkov policajného zboru. Výpovede svedkov Š. a T. neboli inými dôkaznými prostriedkami preverené a sú založené len na subjektívnom vnímaní situácie a to najmä v hodnotení okolia. Poukázal na nesúlad vnímania svedkami, keď svedok T. uviedol, že X. ulica je frekventovaná a v čase spáchania skutku tam bol hluk. Naopak svedok Š. uviedol, že v čase spáchania skutku bol večer a X. ulica bola tichá a bez premávky. Táto výpoveď je logicky uveriteľná, na rozdiel od výpovede svedka T.. Skutok sa mal totiž stať večer o 22:15 hodine, čo preukazuje aj videozáznam z policajného vozidla, kde nevidno prechádzanie okoloidúcich áut.

Ide o nesúladné subjektívne vnímanie okolia svedkami, čo sa prejavilo aj v ich domnienkach, čo ďalšie osoby mohli alebo nemohli počuť. Svedkovia nevnímali okolie dostatočne pozorne a ich domnienka, čo mohli počuť ostatné osoby, nie je ničím podložená. Túto časť ich výpovede nepotvrdzujú žiadne z listinných dôkazov. Súd nemohol dospieť k presvedčivému záveru, že žiadna iná osoba nemohla nič počuť alebo vidieť. Potvrdiť skutočnosť, či iné osoby mohli počuť jeho rozhovor so svedkami je možné jedine výsluchom príslušníka PZ, ktorý sa nachádzal pri zaistených osobách a výsluchom jednej zo zadržaných osôb a ich prípadnou konfrontáciou. V trestnom konaní však neboli vypočuté žiadne iné osoby napriek tomu, že obžalovaný tento postup navrhoval. Zistený skutkový stav je preto neúplný a nemôže byť podkladom na rozhodnutie o vine.

Žiadal tiež, aby na verejnom zasadnutí v odvolacom konaní boli vypočutí svedkovia C. Y., I. B. a T. P..

Navrhol preto, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na verejnom zasadnutí v odvolacom konaní zotrval obžalovaný na návrhu na vykonanie výsluchov svedkov I. B., T. P. a C. Y..

Odvolací súd tento návrh zamietol s odôvodnením, že okolnosti ktoré majú byť predmetom ich výsluchu možno zistiť už skôr navrhnutými a vykonanými dôkazmi.

Podľa § 269 Trestného poriadku bol prečítaný aktuálny odpis z registra trestov na obžalovaného, z ktorého vyplynulo, že bol v priebehu rokov 2004 až 2025 celkovo 27 krát súdne trestaný za rôznorodú trestnú činnosť, predovšetkým majetkového a drogového charakteru.

Na verejnom zasadnutí následne prokurátor navrhol vzhľadom na zmenu Trestného zákona napadnutý rozsudok zrušiť a uznať vinu na nezmenenom skutkovom základe, avšak podľa novelizovaného zákona a obžalovanému uložiť trest odňatia slobody pri hornej hranici trestnej sadzby so zaradením do ústavu so stredným stupňom strázenia. Trest navrhol uložiť ako súhrnný za súčasného zrušenia tých rozhodnutí, ktoré budú pod súhrnný trest spadať.

Obhajkyňa zotrvala na písomných dôvodoch odvolania a preto navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný sa pripojil k návrhu obhajkyne.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaného C. G. je čiastočne dôvodné a to s poukazom na novelizáciu Trestného zákona zákonom č. 40/2024 Z. z., ktorý znamenal pre obžalovaného (nielen) z hľadiska výšky trestných sadzieb priaznivejší stav.

Špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, a to najmä zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku), náležitého zistenia skutkového stavu veci (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku), ako aj zásady rovnosti strán (kontradiktórnosti) tak, ako je táto obsiahnutá v § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú. Náležite odôvodnil aj to, ktoré dôkazy a z akého dôvodu odmietol vykonať.

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne presvedčivo, podrobne a zrozumiteľne vysvetlil, na základe čoho uznal obžalovaného C. G. za vinného zo spáchania prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného v čase spáchania trestného činu a vyhlásenia rozsudku.

Najvyšší súd konštatuje, že Špecializovaný trestný súd vyhodnotil vykonané dôkazy súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, keď tomuto hodnoteniu z hľadiska pravidiel § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov Špecializovaného trestného súdu neodporuje základným princípom logického myslenia. Skutočnosť, že obžalovaný sa nestotožňuje so skutkovými a z toho vyplývajúcimi právnymi závermi Špecializovaného trestného súdu, nemôže sama o sebe viesť najvyšší súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených Špecializovaným trestným súdom, vo vzťahu k výroku o vine.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

Vzhľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) platí, že Trestný poriadok nepriznáva žiadnemu dôkaznému prostriedku a z neho získaného výsledku - dôkazu - osobitný význam čo do samotnej dôkaznej sily. Uprednostňovanie niektorého druhu dôkazov by malo v zásade právne neudržateľné dôsledky pre zisťovanie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností. Preto je plne logické, že v trestnom konaní a zvlášť v konaní pred súdom môžu dôkazy zabezpečovať aj strany a takto zabezpečené dôkazy majú v zásade rovnakú hodnotu, ako dôkazy zabezpečené orgánmi činnými v trestnom konaní. Je na súde, aby v procese voľného hodnotenia dôkazov vzal do úvahy a vysporiadal sa s hodnovernosťou všetkých dôkazov, teda aj dôkazmi navrhovanými inou stranou konania než prokurátorom, s čím je však neoddeliteľne spojená možnosť súdu uvažovať a následne postupovať naopak a rozhodnúť o tom, že určitý dôkaz nevykoná.

Tu si treba uvedomiť, že záver súdu v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju overovať ďalšími dôkazmi, resp. obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe, ktorý z dôkazných prostriedkov „uprednostní“ a použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, nepredstavuje porušenie práva na obhajobu, ak súd nevyhoví dôkaznému návrhu obžalovaného alebo obhajoby vo všeobecnosti, ak považuje skutkový stav za dostatočne zistený. Opak sa uplatní v prípade, ak by sa súd návrhom na vykonanie konkrétneho navrhnutého dôkazu vôbec nezaoberal (súd prvého stupňa formálnym rozhodnutím - uznesením zaprotokolovaným do zápisnice o hlavnom pojednávaní - príp. aspoň v odôvodnení rozsudku).

Obžalovaný C. G. vo svojom odvolaní popiera spáchanie skutku, ktorý je mu kladený za vinu. Poukazuje na to, že výrok o vine je založený len na výpovediach svedkov P. T. a P. Š., ktoré nie sú konzistentné a sú vzájomne rozporné.

Toto jeho tvrdenie sa však nezakladá na pravde. Obaja svedkovia, ktorí boli členmi policajnej hliadky zhodne vo svojich výpovediach uviedli, že keď im obžalovaný ponúkal peniaze boli prítomní obaja a obaja to aj počuli. Obžalovaný vytiahol aj peňaženku v ktorej mal väčší obnos peňazí, povedal im: „Pustíte ma a všetko si môžete nechať.“ Keď obžalovaný ponúkal peniaze, podišiel zo skupiny ďalej lebo povedal, že im chce niečo povedať a pritom ako ponúkal peniaze bol od ostatných osôb asi 2-3 metre. K tomu, aby podišli opodiaľ, mimo skupiny, ich vyzval obžalovaný. Obžalovaný im povedal, či sa nechcú dohodnúť a že „mám u seba veľa peňazí“, čo samozrejme odmietli a uvedenú vec obratom nahlásili operačnému stredisku. Obžalovaný povedal, že sa chce dohodnúť, tým myslel, že im dá peniaze a majú ho pustiť. Na ničom inom sa s nimi dohodnúť nemohol chcieť. Z tej situácie to bolo úplne jasné. Ostatné osoby z auta boli zabezpečované ďalšími hliadkami a tie mohli byť tak cca. 5 metrov od nich. Okoloidúci, ktorí by sa pozerali tam neboli. Ostatné zaistené osoby nemohli počuť o čom sa obžalovaný s nimi rozpráva, lebo boli opreté o stenu a oni s obžalovaným zašli tak trochu za roh.

Je pravdou, že svedok P. T. uviedol, že X. ulica je v noci frekventovaná a bol tam hluk, a svedok P. uviedol, že v tom čase na ulici premávka nebola.

Tento fakt ale neznamená, že sú ich výpovede nekonzistentné či navzájom si odporujúce, či protirečivé. Práve naopak.

Obaja svedkovia jednoznačne potvrdili, že v čase spáchania skutku stáli spolu s obžalovaným „trochu za roh“ od ostatných osôb asi 2 až 3 metre, čo predstavovalo prekážku pre to, aby iné osoby mohli počuť ich rozhovor. Realitou tiež je, že bez ohľadu na to či na mieste bola automobilová premávka, alebo nie, pri služobnom zákroku viacerých hliadok nutne nastal na mieste zákroku určitý „hluk“, ktorý reálne bránil v spojení s už uvedenými fyzikálnymi okolnosťami ostatným osobám vnímať detaily rozhovoru medzi členmi policajnej hliadky (svedkami T. a Š.Ý.) a obžalovaným. Zo zápisnice o zadržaní obžalovaného tiež vyplýva, že v čase zadržania mal pri sebe, okrem iného, aj sumu vo výške 1380,- €. Tieto konštatovania napokon potvrdzujú aj ostatné listinné dôkazy.

S poukazom na uvedené potom súd prvého stupňa, ani odvolací súd nevzhliadli potrebu doplniť dokazovanie v tom smere, ako to navrhoval obžalovaný.

K odvolaniu obžalovaného je preto nevyhnutné uviesť, že Špecializovaný trestný súd presvedčivo vysvetlil, prečo pokladal výpovede svedkov T. a Š. za dostačujúce na uznanie viny. Najvyšší súd sa s týmto tvrdením stotožňuje a odkazuje na vyššie uvedené závery. Obe výpovede sú v podstatných líniách navzájom korešpondujúce a dopĺňajúce sa, čím vytvárajú konzistentný celok.

Výkonaným dokazovaním má aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako ako Špecializovaný trestný súd za to, že obžalovaný príslušníkom policajnej hliadky ako verejným činiteľom úmyselne ponúkol úplatok v súvislosti s výkonom ich právomoci, čím naplnil všetky znaky prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Ako však už bolo uvedené, po vynesení rozsudku súdu prvého stupňa prišlo s účinnosťou od 6. augusta 2024 k novelizácii Trestného zákona (zákon č. 40/2024 Z. z.), ktorý, okrem iného, zmiernil výmeru trestnej sadzby aj pri prečine, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesení rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Keďže Trestný zákon v znení účinnom od 6. augusta 2024 je pre obžalovaného ako celok priaznivejší, zrušil odvolací súd na základe odvolania obžalovaného prvostupňový rozsudok a vinu uznal a trest ukladal podľa tejto priaznivejšej právnej úpravy.

Aj pri subsumovaní konania obžalovaného pod ustanovenia novelizovaného Trestného zákona zostáva nezmenené, že obžalovaný naplnil žalovaným konaním všetky znaky trestného činu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona tak, ako to uviedol už súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku.

Pri ukladaní trestu zohľadnil následne odvolací súd nasledujúce ustanovenia Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024:

Podľa § 33a ods. 2 Trestného zákona sankcie sa ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a a jeho pomery. Pri ukladaní sankcií sa dbá aj na to, aby uložené sankcie viedli k odňatiu výnosov z trestnej činnosti.

Podľa § 33a ods. 3 Trestného zákona tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citeľne, nesmie byť páchatel'ovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Páchatel'ovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmou na osobnej slobode páchatel'a, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmou na osobnej slobode páchatel'a.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery za trestné činy podľa § 213, § 233, § 237, § 254, § 261, § 262, § 266, § 276 ods. 4, § 277 ods. 4, § 277a ods. 3, § 326, § 330 a 334, ktorých spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie súd prihliada aj na to, aby trest zabezpečil ochranu finančných záujmov Európskej únie. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu nepriznal, v minulosti bol opakovane súdne trestaný, do konfliktu so zákonom sa dostáva pravidelne od roku 2004 do súčasnosti, o čom svedčí celkovo 27 odsúdení pre rôznorodú trestnú činnosť. V posledných desiatich rokoch pred spáchaním aktuálnej trestnej činnosti bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Trestná sadzba v čase spáchania uvedenej trestnej činnosti a v čase rozhodovania súdu prvého stupňa bola upravená v rozpätí 2 až 5 rokov.

Trestná sadzba v čase rozhodovania odvolacieho súdu je upravená v rozpätí 6 mesiacov až 3 roky. Trest bolo preto potrebné ukladať v tomto rozpätí.

U obžalovaného nebola zistená žiadna poľahčujúca okolnosť, bola naopak zistená príťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, pretože už bol v minulosti za trestný čin odsúdený.

Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný sa opakovane dostáva do rozporu so zákonom, pácha rôznorodú trestnú činnosť a ani predchádzajúce výkony trestu odňatia slobody na neho nemali potrebný výchovný ani preventívny účinok, čo naznačuje sťaženú možnosť jeho nápravy, individualizoval najvyšší súd trest tak, že mu uložil trest odňatia slobody ako trest nepodmienečný a to v maximálnej možnej výmere, teda 3 roky.

Súd prvého stupňa uložil pôvodne obžalovanému trest súhrnný za súčasného zrušenia výroku o trestoch

uložených mu trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 6T/97/2019 zo dňa 18. októbra 2019, a rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 7T/27/2019 zo dňa 16. júla 2021.

Najvyšší súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, odvolací súd nevzhliadol na uloženie súhrnného trestu splnenie podmienok.

Uloženie súhrnného trestu prichádza do úvahy len v prípade viacčinného súbehu trestných činov, a to len vtedy, ak bol páchatel' za časť trestnej činnosti odsúdený, ak je možné k takémuto odsúdeniu prihliadať. Viac trestných činov je v súbehu len vtedy, pokiaľ medzi spáchaním časovo prvého z nich a časovo posledného z nich nebol vyhlásený súdom prvého stupňa odsudzujúci (hoci neprávoplatný) rozsudok, resp. doručený trestný rozkaz za nejaký trestný čin toho istého páchatel'a. O súbeh v uvedenom zmysle nepôjde ani v prípade, pokiaľ bol ďalší trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku (doručení trestného rozkazu).

V danom prípade medzi spáchaním trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný za vinného trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 6T/97/2019 a spáchaním aktuálneho trestného činu došlo k vydaniu a doručeniu trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 4T/40/2019, čo spôsobuje „pretrhnutie“ súbehu.

K uvedeným rozhodnutiam teda nebolo možné súhrnný trest uložiť. Zároveň nebolo zistené splnenie podmienok na uloženie prípadného súhrnného trestu vo vzťahu k iným rozhodnutiam (odsúdeniam). Preto bol trest ukladán ako samostatný.

Rovnako ako súd prvého stupňa, aj najvyšší súd zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Takto uložený trest podľa názoru odvolacieho súdu plne vyhovuje požiadavkám na individuálnu a generálnu prevenciu.

Najvyšší súd už len dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Riadiac sa uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.